



PR3: Recerca mitjançant enquestes en línia

# Informe Final

# Introducció

Integració, assessorament i millora de la qualificació dels migrants i refugiats d'Amèrica Llatina i el Carib al mercat laboral, també conegut com a IntelLACMarket, és un projecte cofinançat per la Unió Europea en el marc del programa Erasmus+. L'objectiu principal és ajudar les persones d'origen llatinoamericà i caribeny que arriben a Europa en la seva inclusió al mercat de treball europeu, a través del desenvolupament de competències toves.

La inclusió dels migrants al mercat laboral no només és fonamental per a la seva integració efectiva, sinó que també contribueix a l'economia dels Estats membres. El projecte pretén abordar el repte de la integració dels migrants i refugiats d'Amèrica Llatina i del Carib (LAC) al mercat laboral europeu reunint socis amb experiència en l'àmbit món acadèmic i promovent una xarxa de cooperació dels països que es troben entre els més afectats. Per aconseguir-ho, el projecte pretén desenvolupar i posar a prova una formació fonamentada en la recerca prèvia desenvolupada, així com orientació i assessorament perquè els refugiats i migrants de països de LAC desenvolupin el seu potencial per esdevenir membres actius i productius de la societat.





# Recerca mitjançant enquestes en línia

Un dels resultats que formen part d'IntelLACMarket és una enquesta dirigida al seu grup objectiu, és a dir, a persones migrants d'Amèrica Llatina i del Carib que viuen al continent europeu, amb la intenció de conèixer directament els reptes, les oportunitats i els obstacles als que es poden enfrontar, així com la seva situació laboral i educativa actual.

L'objectiu d'aquest resultat del projecte (PR3) és adquirir informació directament dels grups objectiu, tenint les seves opinions, pensaments i necessitats al centre de l'estudi i al llarg del desenvolupament del projecte.

Tot i que el qüestionari està dirigit a tots els migrants i refugiats d'ALC a Europa, el consorci s'ha centrat principalment als països d'origen dels diferents socis (Espanya, Àustria, Bèlgica i Itàlia), fent especial èmfasi a Espanya com a principal destinació del públic objectiu de l'enquesta. El qüestionari, format per un total de 74 preguntes, està disponible en els cinc idiomes del projecte (anglès, espanyol, alemany, francès i italià). Les dades presentades en aquest informe es van recopilar entre l'abril i el juliol del 2023, recollint un total de 435 respostes, encara que aquest no és el nombre total de respostes per a cada pregunta. El qüestionari es pot consultar aquí.

<https://ec.europa.eu/eusurvey/runner/eb3f543e-ce79-1948-a2f8-6bcf457c8b18>

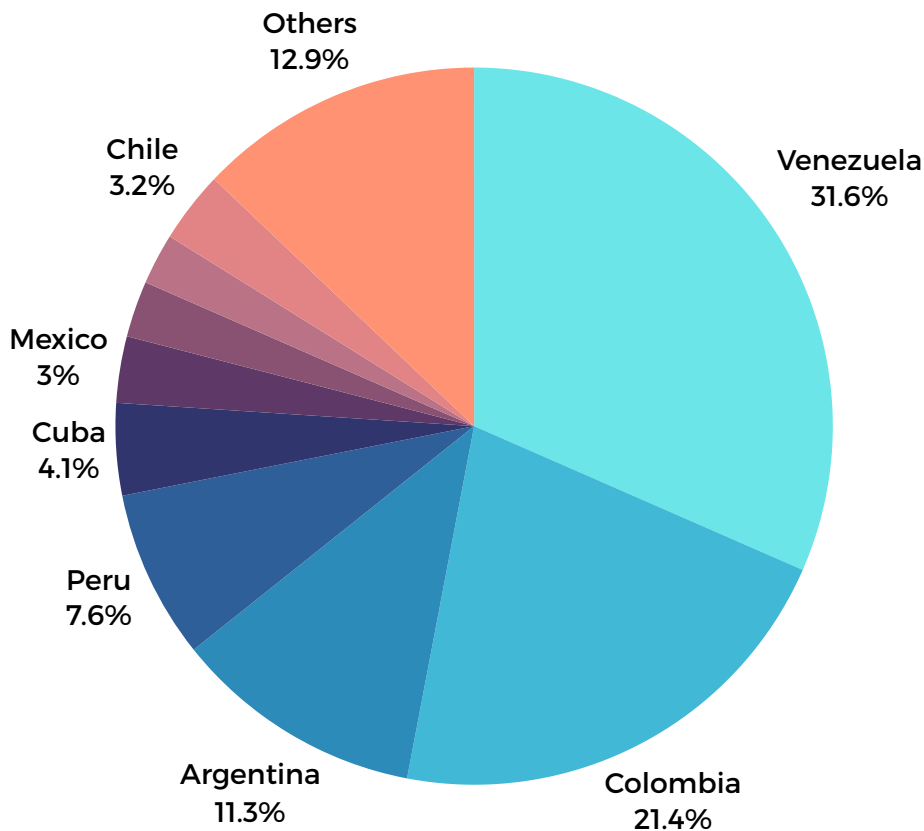


# DADES SOCIODEMOGRÀFIQUES

Com ja s'ha esmentat anteriorment, tot i que l'enquesta es va distribuir entre els diferents països membres del projecte, el consorci es va centrar en analitzar amb més profunditat la problemàtica Espanya per ser la principal via d'entrada a Europa dels migrants i refugiats de LAC així com, la destinació principal. Per això, no és estrany que gairebé tres quartes parts de les respostes fossin enviades per residents a Espanya (320 de 435), mentre que Àustria va recollir el 13%, Bèlgica el 8% i Itàlia el 4%.

Pel que fa al país d'origen, Veneçuela es perfila com el principal país emissor d'aquests enquestats (31,6% del total), cosa que concorda amb les estadístiques oficials dels països europeus, que mostren una forta tendència a l'alça al número de veneçolans arribats al continent en els darrers anys.

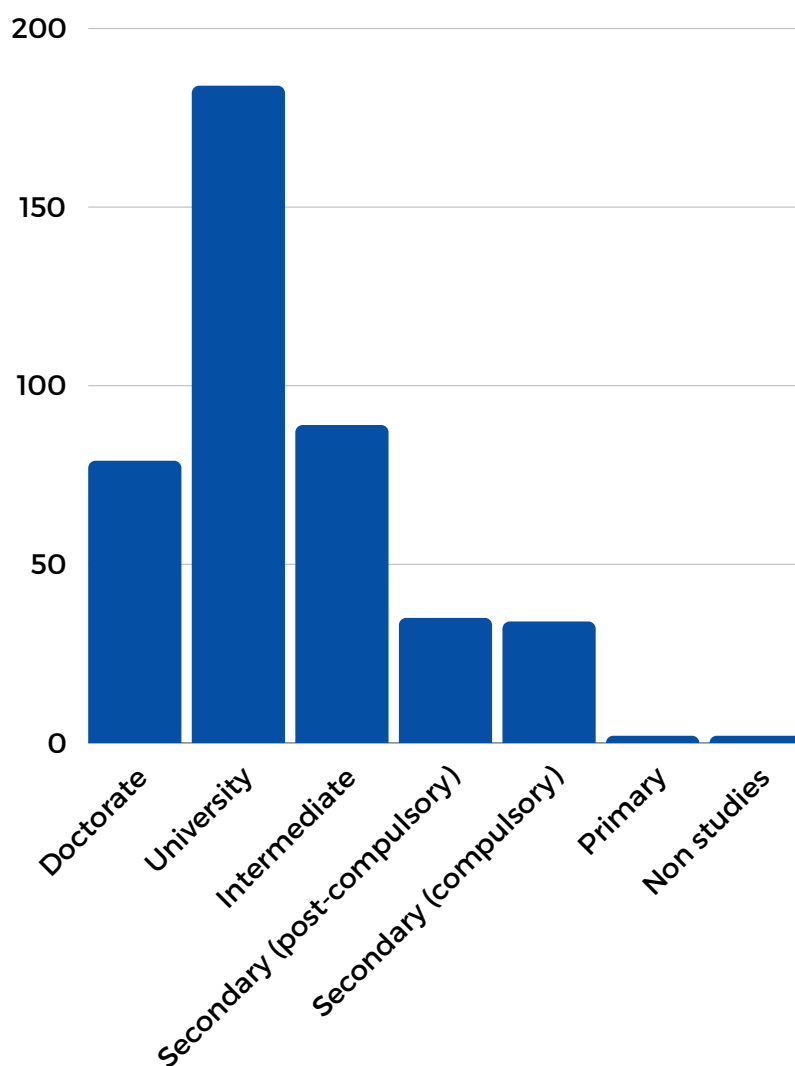
Els colombians (21,6%) i els argentins (11,3%) també constitueixen un gran nombre de les respostes obtingudes, seguits dels peruans (7,6%), els cubans (4,1%) i els xilens (3,2%). Altres països que també van participar al qüestionari van ser Mèxic, Nicaragua, República Dominicana, Equador, Costa Rica, Paraguai, El Salvador, Guatemala, Bolívia, Hondures, Brasil, Haití i Uruguai.



Pel que fa al perfil dels enquestats, cal destacar el gran biaix de gènere, amb més de dos terços de les respostes procedents de dones (69,6%), deixant els participants masculins en el (30,4%). Això potser és perquè les dones poden estar més en contacte o més implicades amb les diferents associacions i entitats amb les es a contactar per fer el qüestionari. No obstant, la tendència a la feminització de de les migracions llatinoamericanes, és un fenomen que ja havia quedat reflectit en l'informe d'estudi previ que s'havia realitzat en el marc d'aquest projecte.

Quan se'ls pregunta per la seva edat, el ventall de respostes s'estén fins al grup dels octogenaris, tot i que l'edat mitjana dels enquestats és de 41 anys. D'altra banda, el rang més repetit és el de 25-34 anys (30,3%), seguit de prop per la dècada posterior de 35-44 anys (28,6%).

El nivell educatiu dels enquestats és notablement alt, i és que el (43,3%) han obtingut algun tipus d'estudis universitaris, i un altre (18,5%) ha aconseguit un nivell de doctorat, resultats molt superiors a la mitjana nacional als països d'acolliment. D'altra banda, un (21%) van optar per fer algun tipus de formació professional o intermèdia, i un (8,2%) van continuar amb l'educació secundària post obligatòria. Només un (8%) va deixar de formar-se després de finalitzar l'educació obligatòria, i el percentatge de persones que no van arribar a aquest nivell d'estudis no arriba a l'(1%).



Com és lògic, la gran majoria dels migrants va obtenir les seves titulacions als seus països d'origen (72,2%), mentre que gairebé una quarta part (24,9%) ho van fer al seu país d'acollida actual. La resta dels participants ho van aconseguir en un tercer país, ja fos comunitari o no.

El problema de les homologacions és una gran barrera per als migrants que arriben de països de ALC a Europa, com mostra la dada que fa referència a què el (56)% no han estat capaços d'homologar les seves titulacions, cosa que els impedeixen optar a llocs de treball. Per als que estan qualificats, en contraposició del (26%) que sí que ho van poder aconseguir. Una de cada sis persones enquestades encara es troben en el procés de regularitzar els estudis al país d'acollida.

Per acabar, pel que fa a l'estat civil, la gran majoria es van declarar solters (47,9%) o casats (42%); només el (8,9%) dels enquestats es van dir que estaven divorciats, mentre que el nombre de vidus va ser insignificant (5 respostes). Segons els resultats de les enquestes, el més habitual és viure amb la parella, ja sigui sense fills (36,3%) o amb ells (25%); en uns pocs casos (4%), fins i tot, la parella conviu amb altres adults al mateix habitatge. Aquells migrants que no conviuen amb la seva parella sentimental, opten per fer-ho amb altres adults o bé viuen de manera independent (un 17% en tots dos casos). D'altra banda, el (46%) de les persones reconeixen viure amb persones dependents a càrrec seu, que solen ser menors d'edat en dos de cada tres casos.



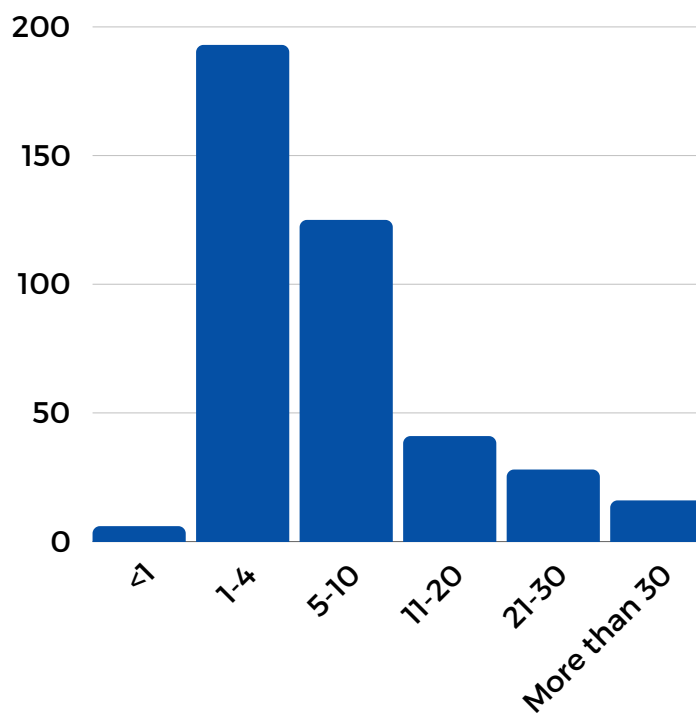


# PROCÉS MIGRATORI

Com s'ha esmentat a l'apartat anterior, gairebé dos terços dels enquestats provenen de Veneçuela, Colòmbia i Argentina, encara que s'han recopilat respostes de gairebé tots els països de Llatinoamèrica i el Carib.

Encara que són 8 anys la mitjana del temps que porten vivint al seu actual país de residència, gairebé el 80% dels enquestats encara no han arribat a la dècada al seu actual país de residència; de fet, la meitat dels enquestats ni tan sols fa 5 anys que viuen als seus respectius països. Tot i així, aquesta mitjana es deu en gran mesura per un petit nombre de migrants que han superat notablement aquest temps. Una de cada deu persones ha superat els 20 anys de residència, destacant un petit grup de 5 persones (1,2%) que han arribat al mig segle vivint al seu actual país de residència.

Si mirem aquesta informació segons el país de residència, observem notables diferències. Mentre que la gran majoria d'enquestats, residents a Espanya, porten vivint a aquest país una mitjana de 6,31 anys, aquest nombre augmenta a la resta de països, sent de 10,55 anys a Àustria, 12,89 anys a Bèlgica, i uns sorprenents 21,06 anys a Itàlia. Aquestes dades poden ser justificades amb el fet que Espanya és el principal país d'entrada de migrants provinents de LAC, per motius lingüístics i culturals, i l'augment de la seva arribada en els darrers anys, provoca aquest 'rejuveniment' de la migració llatinoamericana a Espanya.



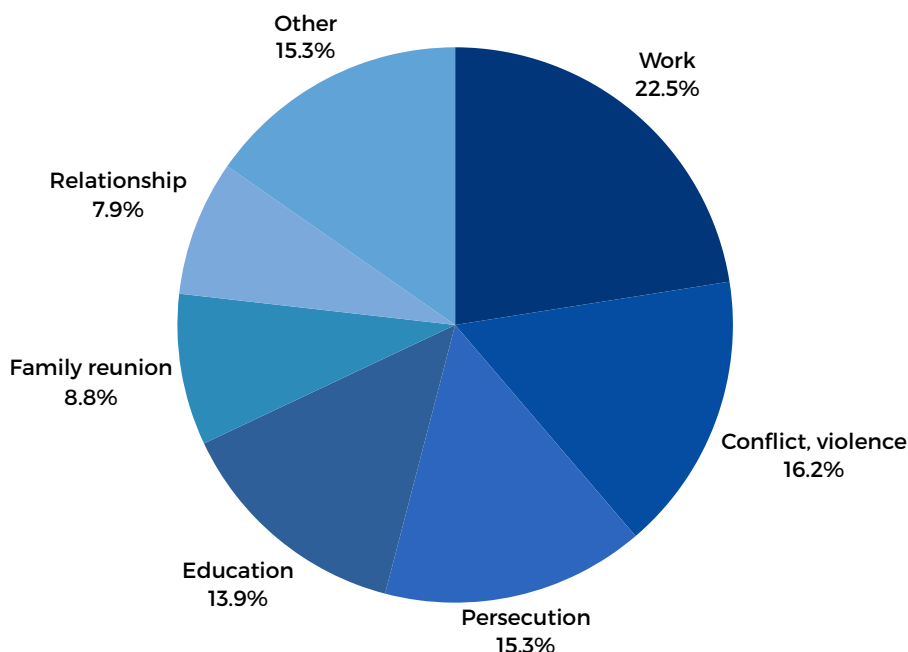
De vegades el procés migratori pot ser molt solitari, com així va ser per al 43% dels enquestats, que reconeixen que el van fer pel seu compte i sense suport de ningú. Tot i això, aquest no és el grup principal, ja que un altre 46% afirma que estaven acompanyats per membres de la seva família amb els que ja convivia al seu país d'origen. Aquestes dues situacions conformen la gran majoria dels casos rebuts; no obstant, un altre 5% va afirmar haver comptat amb familiars amb qui no convivia, mentre que els altres ho van realitzar amb coneguts (3%) o altres (2%).

En ser preguntats sobre el seu actual estatus migratori, el 44% de les respostes són de residents estrangers, mentre que el 25% ja compten amb una nacionalitat europea, ja sigui del seu actual país de residència o de qualsevol altre. Un dels motius habituals per migrar és l'educatiu, i així sembla haver estat per al 6% dels que han reconegut ser estudiants estrangers, mentre que els treballadors temporals amb prou feines superen el 2%. De les més de 400 respostes a aquesta pregunta, un 16% correspon a sol·licitants d'asil; d'aquest grup, el 38% afirma haver obtingut l'estatus de refugiat, mentre que aquest mateix percentatge s'aplica per als que encara no han obtingut una resposta per part de l'administració pública. Finalment, un 23% dels sol·licitants d'asil han vist com la seva sol·licitud ha estat rebutjada i s'han sumat així al petit grup de migrants irregulars (2%).





Les raons per les quals les persones es veuen obligades a migrar del seu país poden ser molt diverses, com ho prova les respostes donades a aquest qüestionari, però la més repetida ha estat la manca d'oportunitats de treball (22,5%), seguida dels conflictes i la violència al país d'origen (16%), i la persecució per motius polítics (15%). Altres motius més destacats són l'educatiu (14%) i el de poder reunir-se amb la família al país d'acollida (9%). Tot i que no era una de les opcions ofertes, és digne de menció que un considerable nombre de participants reconeixen haver migrat per la persecució i discriminació patida per la seva pertinença al col·lectiu LGTB



El procés de regularització d'un migrant pot ser llarg i tediós, encara que de vegades arriben al país amb la documentació en regla; és el cas del 13,4% dels enquestats, que van arribar amb un visat d'estudiant, o del 5,5% que ho van fer amb un treball. Per als que han intentat regularitzar la situació una vegada arribats al país d'acollida, la situació és diferent. Un terç va afirmar haver-ho aconseguit en un any, si bé un altre 9% va estendre el procés un segon any, i el 10% ho va fer fins a un tercer. A més, hi ha un 11% que va necessitar més de tres anys per aconseguir regularitzar la situació. Com que són qüestionats sobre la dificultat d'aquest procés, el 45% ho troben difícil o molt difícil, mentre que únicament un 18,8% pensen que el procediment va ser fàcil o molt fàcil.

El fet de ser membre d'alguna agrupació, associació o organització pot ser útil per adaptar-se més ràpidament a un nou lloc i ampliar així la xarxa social de l'emigrat. Tot i això, en ser preguntats sobre això, dos de cada tres enquestats afirmen no formar part de cap organització. Del terç restant, i considerant que alguns pertanyen a més d'una organització, el 47,8% formen part d'alguna associació recreativa, com és el cas de les esportives, musicals o culturals. Per part seva, un 33% és membre de sindicats, grups de migrants o de dones, mentre que un 24,2% ho és d'associacions religioses. Per acabar, tan sols un 8,8% està implicat en algun tipus de partit o agrupació amb caràcter polític. De totes les associacions que han esmentat de manera explícita, la Creu Roja destaca com la principal associació de què aquests enquestats formen part.

La xarxa de contactes que es poden desenvolupar en arribar a un país diferent pot variar; de vegades, es busca mantenir el contacte amb nacionals amb els quals comparteixen tradicions i cultura, i així seguir vinculats al seu país d'origen, mentre que per altra banda, hi ha qui busca millorar la seva adaptació al país d'acollida en relacionar-se més amb la població local. En ser preguntats sobre això, el 57,9% va afirmar que es relacionen habitualment amb els dos grups poblacionals, però sembla que hi ha una tendència més gran a relacionar-se principalment amb locals (13,7%) que amb nacionals del país d'origen (7,9%). També n'hi ha que es relacionen amb un grup de gent més internacional i cosmopolita, i és que el 15,5% de les respostes indiquen que es relacionen principalment amb persones de tercers països. Finalment, cal destacar el 5% de migrants que afirmen no mantenir relacions socials amb ningú, un factor que pot afectar negativament tant la salut mental com les opcions laborals.



# QÜESTIONS DEL MERCAT LABORAL

La inclusió al mercat laboral d'immigrants es refereix al procés de facilitar i fomentar la participació activa dels immigrants al mercat de treball de la societat receptora, brindant-los oportunitats justes i equitatives per accedir a llocs de treball i desenvolupar les seves habilitats i talents. En aquest apartat veurem els resultats obtinguts en relació amb aquest assumpte, que és alhora el focus principal del projecte.

El 32,9% dels participants a l'estudi afirmen estar actualment treballant a temps com a assalariat, mentre que un 19,7% ho fan a temps parcial, cosa que significa que poc més de la meitat dels enquestats estan treballant, almenys regularment amb contracte de treball, ja que un altre 6% reconeix fer-ho de manera irregular.

La població que es declara aturada supera el 30%, als quals cal sumar els que ja han accedit a la jubilació (2,8%), els qui treballen de forma no remunerada (1,6%) i aquells que ni en tenen ni busquen una ocupació remunerada (1,4%). El 5% restant es declaren majoritàriament autònoms o estudiants, encara que hi ha també casos de baixa laboral.

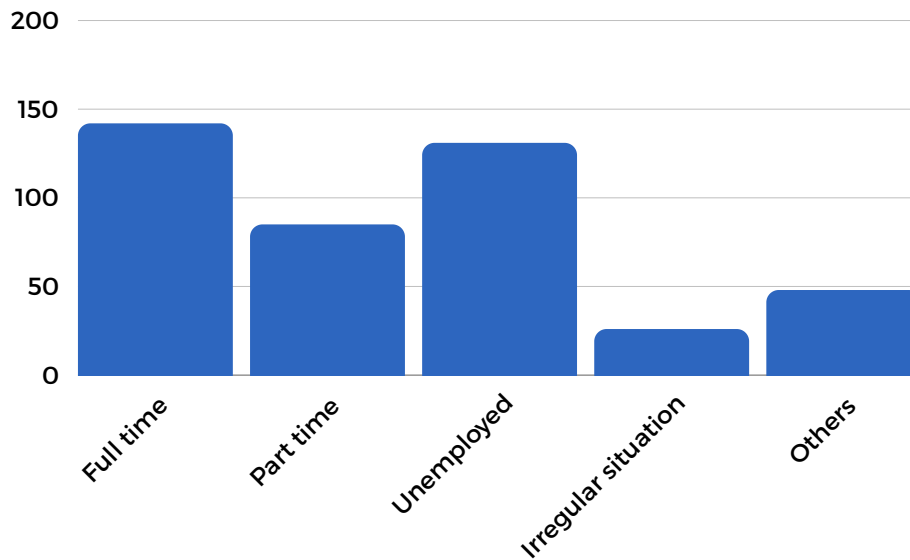
En centrar-nos una mica més en el tipus de contracte que tenen aquells que estan treballant, gairebé el 70% de les respostes provenen d'assalariats amb contracte, mentre que un altre 4,2% ho són sense contracte. També n'hi ha que treballen pel seu compte, ja sigui com a autònoms (14%) o com a empresaris (3,5%), i els que ho fan de forma esporàdica (7%) o simplement com a suport a un negoci familiar, sense contracte ni remuneració (1,5%).

Pel que fa al nombre d'hores treballades a la setmana, un 52% declara treballar entre 20 i 40 hores, mentre que un 25,3% excedeix aquest número. Per contra, un 7% treballa menys de 10 hores setmanals, mentre que el 15,6% no aconsegueix superar les 20 hores de feina.

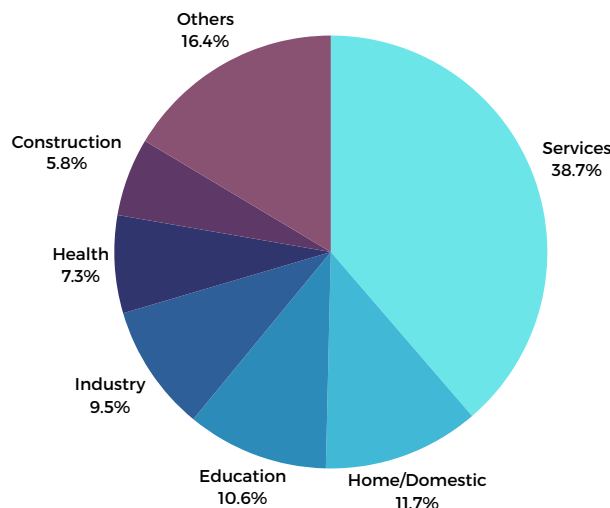
Independentment de la qualificació i experiència del treballador, la dificultat per accedir al mercat laboral tendeix a forçar el migrant a treballar en llocs de baixa qualificació. Això concorda amb els resultats de l'estudi, ja que el 48,7% dels enquestats afirmen que el seu lloc de treball actual no té absolutament res a veure amb la seva formació i estudis previs, mentre que un 25,5% i un 24% declara que està relacionat parcialment o completament, respectivament.







En cuanto a sectores, el 38,7% de los trabajadores afirma hacerlo en el sector servicios, seguido del trabajo doméstico (11,7%) y del educativo (10,6%). A pesar de la crisis en el sector de la construcción en los últimos años, casi un 6% de los encuestados trabajan ahí; un porcentaje similar a los que lo hacen en el sector sanitario, pero inferior al sector industrial (9,5%).



Pel que fa a sectors, el 38,7% dels treballadors afirma fer-ho al sector serveis, seguit del treball domèstic (11,7%) i de l'educatiu (10,6%). Tot i la crisi en el sector de la construcció en els darrers anys, gairebé un 6% dels enquestats hi treballen; un percentatge similar als que ho fan al sector sanitari, però inferior al sector industrial (9,5%).

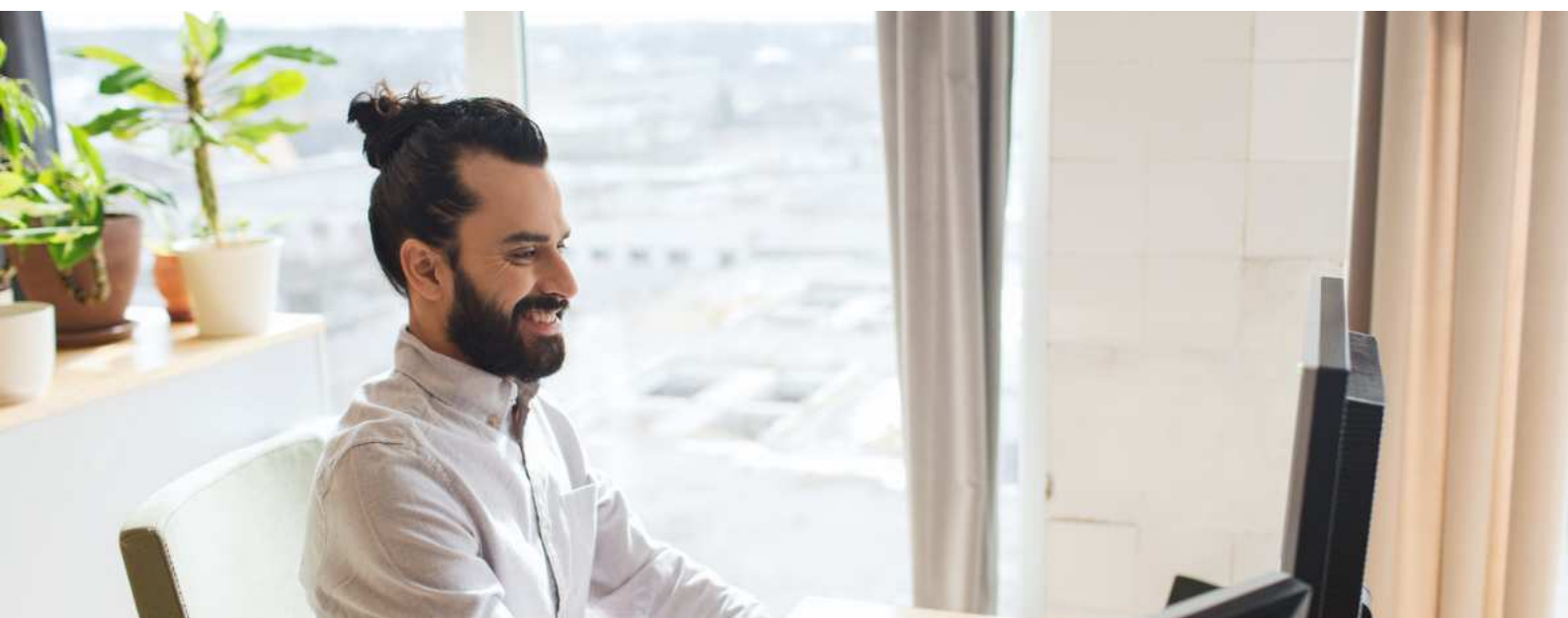
El procés per aconseguir un lloc de treball pot arribar a ser complicat, i és molt important el suport o l'ajut que es pugui aconseguir per assolir un lloc de treball remunerat. Tot i això, un 39,6% dels consultats afirmen que van trobar una feina pel seu compte, mentre que un 22,2% ho van aconseguir a través de plataformes en línia, seguits dels que van comptar amb el suport de familiars i amics (18,1%) o alguna organització (6,8%). D'altra banda, hi ha els que no van necessitar buscar feina en arribar, perquè van arribar bé amb un contracte signat (3%) o amb una oferta de treball (3,8%).

El temps necessari per trobar feina pot variar depenent d'una multitud de variables possibles, com els contactes, les titulacions o la situació laboral del país d'acollida. Després de ser preguntats, el 31,4% va necessitar més d'un any per poder començar a treballar, mentre que el 22,9% va trigar menys d'un mes. Tot i això, el període de temps més comú és entre un i sis mesos, que arriba al 35,1%, mentre que entre els sis i dotze mesos correspon al 20%.

## **PROCÉS D'INTEGRACIÓ SOCIOLABORAL**

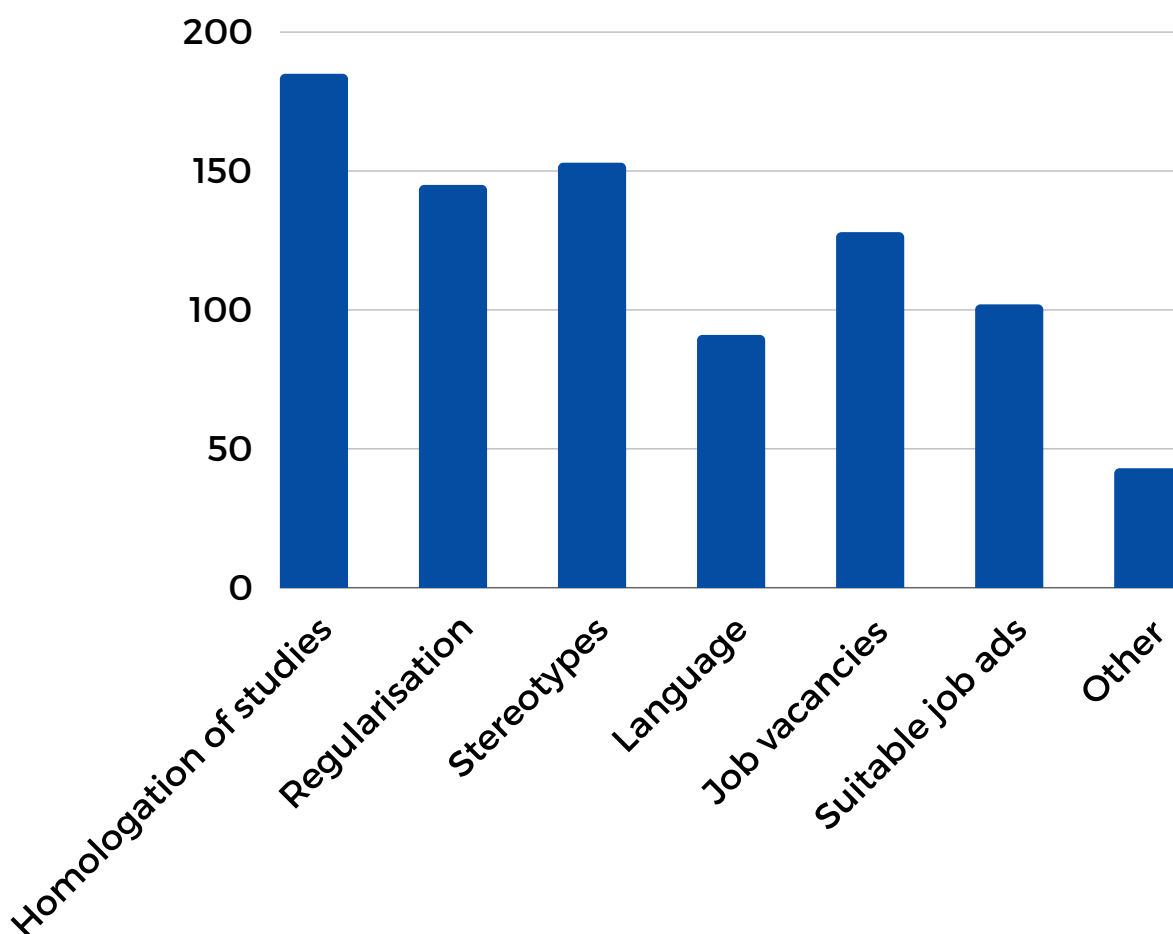
El procés d'adaptació i inclusió a una nova societat pot ser complicat, i el migrant de vegades afronta assetjament o discriminació pel seu origen o cultura. Tot i que el 36,6% dels enquestats afirma que mai no ha patit cap tipus de discriminació, aquesta dada indica un alt percentatge restant que sí ha estat víctima d'algun tipus de marginació. El grup més gran el conformen aquells que s'han sentit discriminats "de vegades" en el procés per accedir a un lloc de treball, amb un 38,9%, seguits dels que ho han patit en rares ocasions (16,6%). Finalment, un 7,8% dels participants a l'enquesta comenten sentir-se "sempre" discriminats durant el procés d'inserció laboral.

De vegades, una de les principals barreres per a un immigrant és la lingüística; en el cas dels immigrants llatinoamericans i caribenys a Espanya, no hauria de ser el cas, com així indica el fet que el 93,7% dels residents al país hispà parlen "bé" o "molt bé" l'idioma local; de fet, més del 90% ja el parlaven a l'hora d'arribar al país. El percentatge de migrants que parlen l'idioma del seu país d'acollida cau al 72,6% quan parlem de la resta de països del consorci (Itàlia, Bèlgica i Àustria), i és que només un 20% el parlaven en arribar.



El percentatge d'enqu Coastat monolingües i bilingües és pràcticament el mateix (35,4% vs. 35,2%), però hi ha un considerable grup que parla almenys tres llengües (29,4%), cosa que indica la disponibilitat que aquest grup té per adaptar-se a nous llocs i adquirir coneixements quan cal, per la qual cosa la barrera idiomàtica no hauria de ser considerada com a tal.

Com que són qüestionats per les principals dificultats per accedir a una feina, les respostes han estat molt diverses i no hi ha un factor principal evident. L'homologació d'estudis és la més destacada, amb un 21,8% de respostes, seguida de ben a prop pels estereotips/prejudicis (18,1%) i la regularització de l'estatus residencial (17,1%). Un altre factor rellevant és el de l'oferta laboral, que és el principal problema per a un de cada set enquestats. De les opcions facilitades, les menys importants semblen ser la barrera idiomàtica (10,7%) i la manca d'anuncis de llocs de treball adequats (12%). Algunes respostes esmenten especialment la discriminació que pateixen quan arriben a una certa edat, i per tema d'experiència, ja sigui per escassetat, o perquè les empreses no valoren la que tenen.





# SUPORT A LA INSERCIÓ LABORAL AL MERCAT DE TREBALL

Hi ha diverses institucions que ofereixen la seva ajuda a aquells que es troben en plena recerca de feina, amb més o menys èxit, però un 29,3% de les respostes són de persones que afirmen no haver rebut cap ajuda de ningú. D'altra banda, una de cada tres persones que sí que van rebre algun tipus de suport el van obtenir de familiars i amics, mentre que els serveis d'ocupació públics també van ser molt actius en aquest sentit (30,4% de les respostes).

També ens trobem que les moltes ONG existents han estat útils per trobar feina, ja que hi ha ajudat el 15,4% dels enquestats. Finalment, els serveis socials i organitzacions religioses són les menys col·laboradores en la recerca d'una ocupació, amb un 9,5% i un 6,2% respectivament, perquè potser cobreixen principalment un altre tipus d'ajudes com pot ser la d'aliments, habitatge o educació.

El tipus de suport rebut han estat principalment d'assessorament (33%) i formació (25,4%), tot i que també és rellevant el suport social i emocional ofert per familiars i amics (20%). Per contra, la mediació amb empreses i el suport econòmic han estat els serveis menys oferts per les diferents institucions, amb un 12,4% i un 7,8%, respectivament.

A l'hora de valorar aquestes institucions, se'ls va demanar als participants que ho fessin d'un a cinc, sent aquesta última la puntuació més alta. Mitjançant aquest mètode podem comprovar que els que han ofert un millor suport han estat els familiars i amics, amb una puntuació mitjana de 3,9 sobre 5, molt per davant dels serveis d'ocupació públics (2,9), les ONG (2,7) i els serveis socials (2,6). En darrer lloc, se situen les organitzacions religioses, amb una puntuació de 2,2. Després de ser preguntats directament pels serveis públics d'ocupació, més de tres quartes parts van declarar que havien estat útils a l'hora de buscar feina.

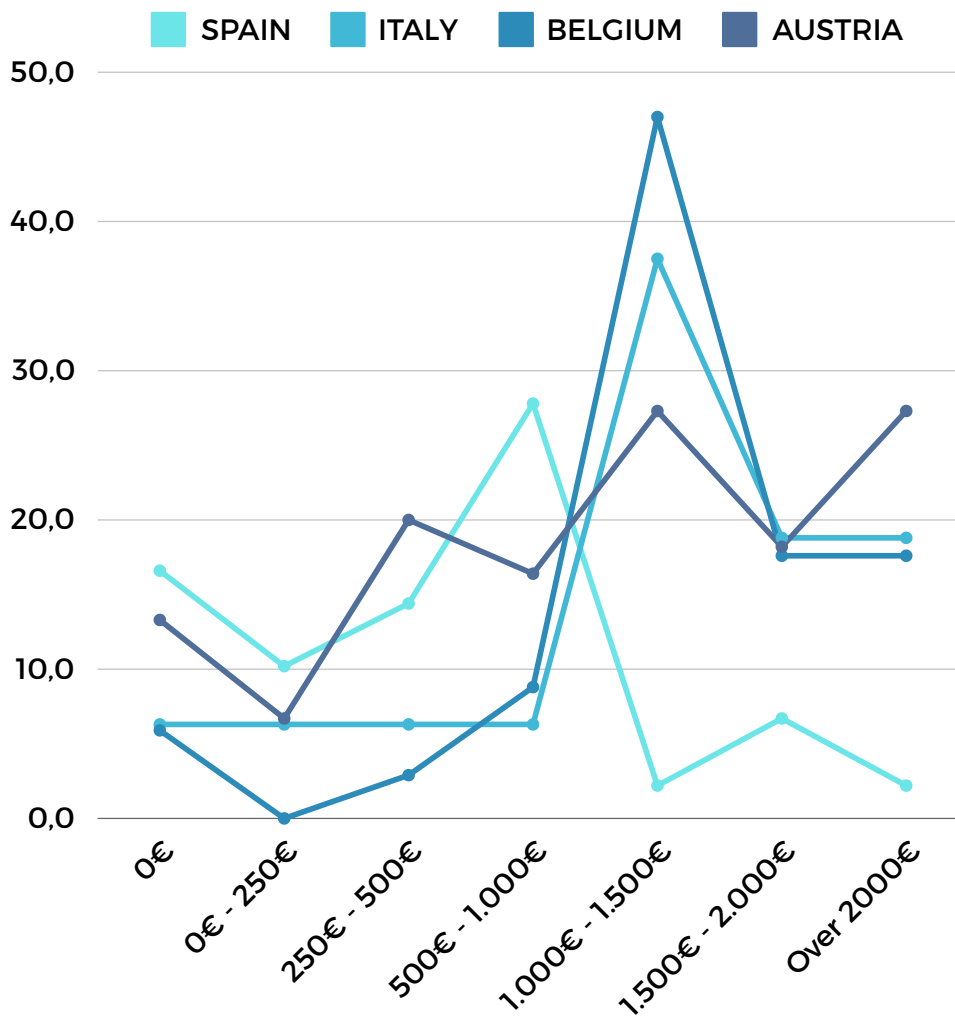
Pel que fa a les mancances que han trobat en el suport i l'ajuda rebuda per trobar un lloc de treball, destaca notablement la recerca de feina (26%) com a aspecte principal a millorar. La resta d'opcions, com són la formació, els procediments de permís de treball i la regularització de la seva situació al país es troben en nivells força similars, rondant el (20%) cadascun. Finalment, el suport en el moment de la seva arribada al país d'acollida sembla l'aspecte que menys necessita una millora, ja que només el (9%) considera haver tingut una manca de suport en aquest àmbit.



Tot i les ajudes ofertes per les institucions públiques als diversos països on es desenvolupa el projecte i, per tant, l'enquesta, més de la meitat dels participants afirmen no haver rebut mai un tipus d'ajut per part de l'administració pública. D'altra banda, les prestacions per desocupació solen ser les ajudes més comunes, amb un 22,8% d'enquestats que l'han rebut, davant dels subsidis d'alimentació (14%) i de l'habitatge (6,5%).

A l'hora d'avaluar els salaris, és evident que un factor important és l'economia del país d'acollida, per això és més útil veure els resultats obtinguts en cadascun. En el cas de Bèlgica, per exemple, destaca clarament el barem entre els 1000€ i 1499€, en què se situen el 47% dels enquestats en aquest país; tot i que és el barem més repetit també a Itàlia (37,5%) i Àustria (27,3%), no arriben a un percentatge tan alt. Si busquem ingressos superiors a aquests 1.500€, ens trobem que gairebé la meitat (45,5%) dels migrants residents a Àustria els arriben, seguits dels que viuen a Bèlgica (37,6%) i Itàlia (35,2%); a l'estat espanyol, aquesta xifra és un somni que només és a l'abast del 8,9% dels enquestats. De fet, el barem més repetit a Espanya és que se situa entre els 500€ i els 999€, amb un 27,8% de respostes, seguit dels que declaren no tenir cap ingrés en absolut (16,6%). Això marca una clara diferència entre el país ibèric i la resta dels que formen el consorci.





En la majoria dels casos, la font principal d'aquests ingressos procedeixen del salari dels enquestats (60%), seguits del suport familiar (12,4%), ja sigui des del país d'origen o d'acollida, i dels beneficis socials que reben (11,5%).

En ser preguntats sobre les seves intencions futures pel que fa a la residència, un aclaparador 85,5% de les persones afirmen voler romandre al seu actual país d'acollida, en contraposició del 10,5% que volen emigrar a un altre país; tan sols un 4% dels participants a l'enquesta declaren voler tornar al país d'origen.

Tot i els recursos oferts per ajudar aquest sector poblacional, les respostes proporcionades en relació amb la necessitat de materials educatius per promoure la inclusió al mercat laboral mostren una sèrie de temes recurrents i preocupacions per part dels immigrants:





- **Homologació:** Molts immigrants esmenten la necessitat d'homologar o convalidar els seus títols educatius perquè siguin reconeguts al país d'acollida.
- **Aprenentatge d'idiomes:** L'aprenentatge d'idiomes, especialment l'idioma local, com ara el català o l'alemany, és fonamental per a la integració laboral.
- **Formació específica:** Els immigrants sovint busquen formació específica en camps relacionats amb els estudis o interessos. Això inclou cursos d'actualització, certificats de professionalitat i capacitació pràctica en empreses.
- **Accés a oportunitats laborals:** Els immigrants volen tenir accés a oportunitats laborals i pràctiques que els permetin adquirir experiència laboral.
- **Suport financer:** L'ajuda econòmica per cobrir els costos de formació i manutenció mentre s'estudia és un tema recurrent. Alguns també esmenten la necessitat de llocs de treball remunerats durant la formació.
- **Assessorament i orientació laboral:** Els immigrants busquen suport en la recerca de feina, la creació de currículums, la preparació per a entrevistes i la comprensió del mercat laboral local.
- **Reconeixement de l'experiència laboral:** Molts immigrants tenen experiència laboral als seus països d'origen i volen que aquesta experiència sigui valorada i reconeguda al país d'acolliment.
- **Integració cultural:** La formació relacionada amb la integració cultural i la comprensió dels costums i la societat del país d'acollida també s'esmenta com a important per a la inclusió laboral.
- **Flexibilitat als cursos:** Els immigrants sovint sol·liciten cursos en línia, horaris flexibles i cursos que s'adaptin a les seves necessitats i circumstàncies personals.
- **Suport governamental i polític:** Molts esmenten la necessitat de polítiques governamentals més inclusives, suport a migrants i una major visibilitat al mercat laboral.



# ENQUESTA SOBRE L'OCUPACIÓ

El significat del treball per als immigrants llatinoamericans a Europa és profundament divers i multifacètic, reflectint una amalgama de motivacions personals, necessitats econòmiques i experiències laborals. A través de les respostes, sorgeix una gamma de perspectives sobre el treball, que van des de considerar-lo com un simple intercanvi comercial de serveis per diners fins a veure'l com una oportunitat per a autorrealització i contribució social.

Per a molts, la feina és un mitjà essencial per mantenir una vida digna, satisfent necessitats bàsiques i permetent l'estabilitat econòmica per a ells i les seves famílies. A més, se subratlla la importància de l'especialització professional i el creixement personal, considerant el treball com una oportunitat per desenvolupar habilitats, demostrar competències i assolir metes personals i professionals. Tot i això, no totes les perspectives són positives, ja que alguns també expressen frustració per la falta de reconeixement i explotació laboral.

El treball també és percebut com una contribució a la societat i a l'economia, on s'intercanvien coneixements i serveis per una recompensa econòmica. Alguns esmenten la necessitat d'equilibrar la feina amb la vida personal i de trobar satisfacció en la realització de tasques significatives. A més, s'exploren desafiaments com la dificultat de trobar feina adequada i la recerca d'una feina que s'alineï amb la vocació i les capacitats.

En general, aquestes respostes destaquen com el treball no és només una font d'ingressos, sinó també un mitjà per a la realització personal, el desenvolupament professional i la contribució a la societat. El treball ocupa un lloc central a la vida dels immigrants llatinoamericans a Europa, i les seves percepcions sobre ell reflecteixen tant les complexitats del mercat laboral com les aspiracions individuals a la recerca d'una vida digna i significativa a la seva nova pàtria.

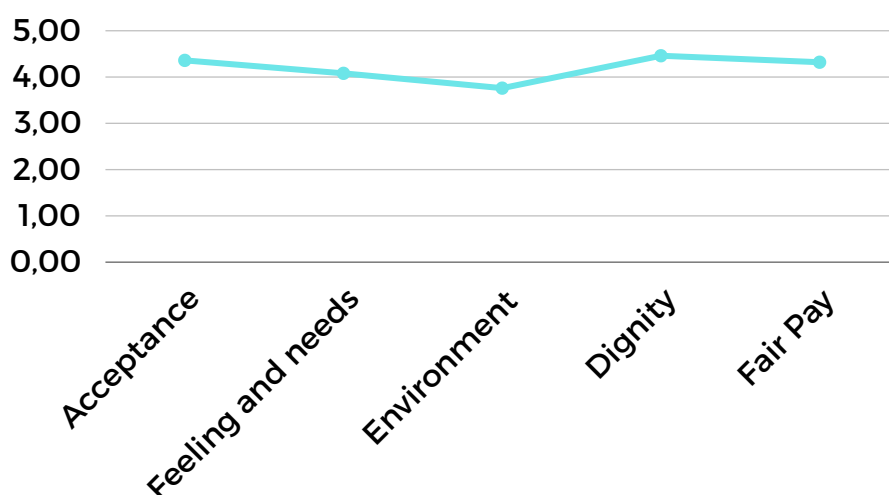
En ser preguntats específicament per la feina digna, els enquestats ho van definir de diverses maneres, però hi ha un fil conductor comú: implica el respecte pels drets humans i laborals, així com una remuneració justa pels serveis prestats. L'equitat i el tracte igualitari són valors fonamentals en la definició del treball digne, i s'espera que els ocupadors respectin la diversitat i no discriminin en funció de factors com a gènere, religió o nacionalitat.

Una remuneració adequada i respectuosa és un component essencial del treball digne. Els enquestats emfatitzen que un salari just, que compleixi les lleis laborals i reflecteixi el valor de les tasques realitzades, és una part crucial per garantir la dignitat dels treballadors. A més, l'estabilitat laboral i el reconeixement dels drets laborals, com a dies personals i vacances, són considerats essencials per a un treball digne.

L'ambient laboral també és una preocupació important. Els enquestats esmenten la importància d'un ambient saludable tant físicament com psicològicament. Això inclou condicions segures i saludables al lloc de treball, així com el respecte i la valoració de les capacitats i contribucions individuals. Algunes respostes també destaquen la importància de la capacitat i les eines necessàries per fer les tasques de manera efectiva.

La conciliació entre la vida laboral i el personal és un altre aspecte fonamental d'un treball digne. Els enquestats busquen un equilibri adequat entre la feina i la vida familiar, així com prou temps lliure i pauses per preservar la salut mental i física. En resum, les respostes reflecteixen que per als immigrants llatinoamericans a Europa, una feina digna és aquella que ofereix una remuneració justa, un tracte respectuós, el compliment de drets laborals, un ambient segur i saludable, i la possibilitat de conciliar la vida laboral i personal. Aquesta definició ressalta la importància de garantir condicions laborals que valorin la dignitat i els drets fonamentals dels treballadors.

L'enquesta inclou una sèrie d'afirmacions sobre alguns aspectes importants del treball, valorant fins a quin punt el treballador ha d'acceptar certs aspectes per tenir la feina, i mostrant-ne l'acord (1 per a totalment en desacord; 5 per a plenament d'acord). En resum, el que els treballadors no estan disposats a cedir en un lloc de treball és la dignitat (4,46), no ser discriminat per ser qui és (4,36) i un salari just (4,32). El dret per expressar-se lliurement també compta amb una bona valoració (4,19), superior respecte als sentiments i necessitats dels treballadors (4,08). Finalment, l'assumpte que menys prioritzen els enquestats és que els productes creats i oferts per l'empresa siguin respectuosos amb el medi ambient, ja que amb prou feines arriba a 3,76 a l'escala.





# CONCLUSIONS

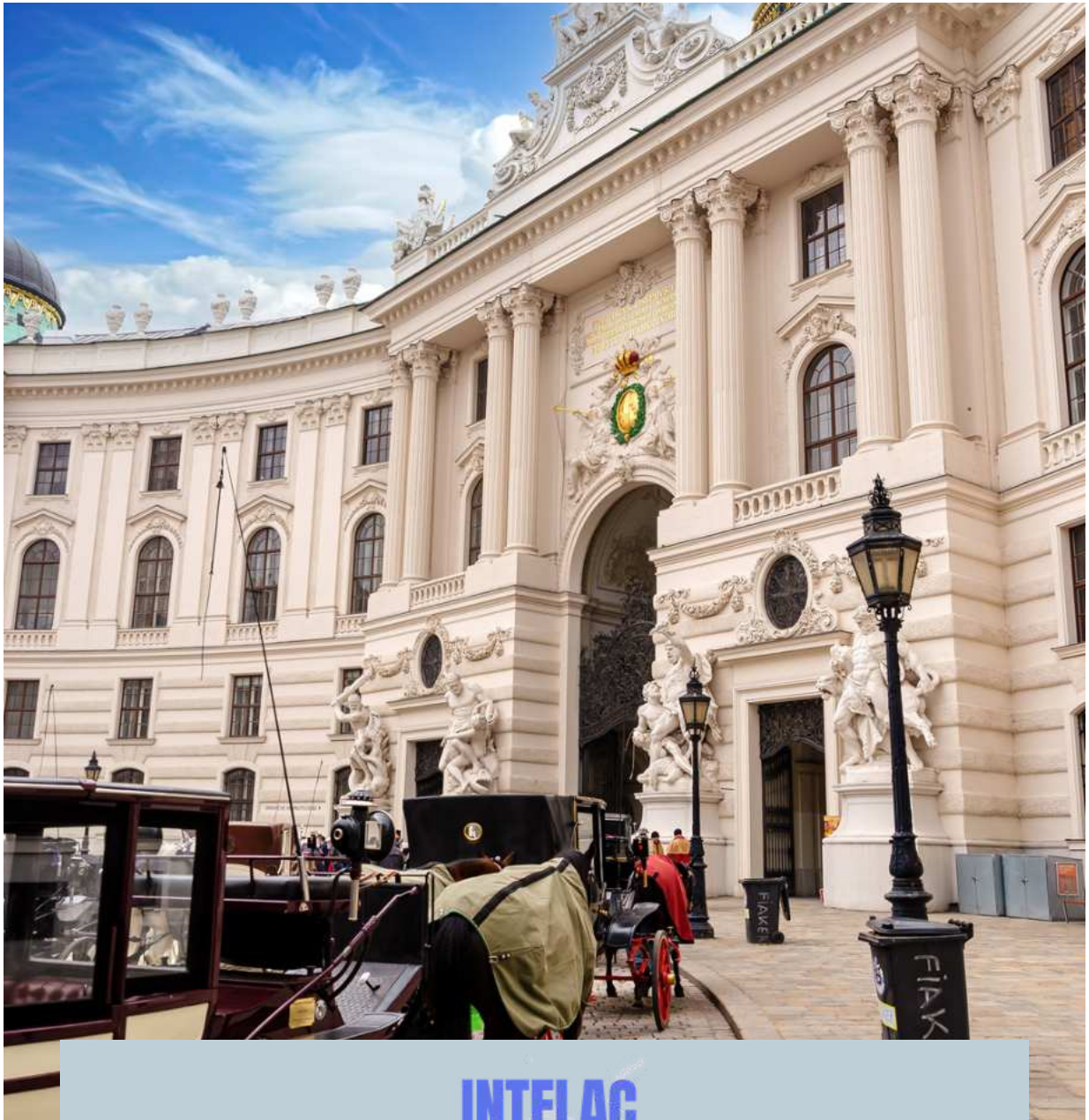
El perfil mitjà de l'enqu Coastat és el d'una dona resident a Espanya, entre els 25 i els 54 anys, i amb estudis superiors al país d'origen, que té la intenció de romandre al país d'acollida.

Entre els resultats més destacats de l'enquesta, es va trobar que poc més de la meitat dels enquestats estan treballant de forma regular, principalment al sector serveis, mentre que un altre percentatge significatiu ho fa de manera irregular. Tot i això, més enllà d'aquestes xifres, és important destacar que la valoració que els enquestats atorguen a la seva feina va més enllà de la mera ocupació; subratllen la importància de la dignitat a la feina, la no discriminació basada en el seu origen, i la percepció d'un salari just com a aspectes essencials en la seva experiència laboral.

Per acabar, aquests immigrants han d'afrontar una àmplia varietat de problemes i situacions per poder formar part del mercat laboral. Segons els resultats, estan especialment preocupats per la dificultat d'homologar els estudis realitzats als seus països d'origen, i reclamen un accés més i més flexible a diferents cursos formatius que els permeti millorar les seves capacitats, tant tècniques com teòriques. En conclusió, aquest estudi ressalta la crucial importància de la inclusió de migrants al mercat laboral no només com un mitjà per a la seva efectiva integració a la societat d'acollida, sinó també com un pilar fonamental en el creixement econòmic i la prosperitat dels Estats membres. L'enquesta en línia duta a terme en el marc d'aquest projecte va proporcionar una visió valuosa dels desafiaments, les oportunitats i els obstacles que enfronten aquests grups, així com les seves necessitats i aspiracions.







PR3: Recerca mitjançant enquestes en línia

# Informe Final